

Full diocesà

1 de maig del 2016

p4 – El curs Alpha també arriba a l'arxiprestat de Vic

p6 i p7 – Primera part de la síntesi de l'«Amoris laetitia»

El Roser de Salelles

El retaule del Roser de la parròquia de Sant Sadurní de Salelles (Bages) és un retaule barroc fet per l'escultor Miquel Vidal i el seu pare Toni Vidal de Manresa, entre els anys 1623 i 1638. En 1638 quedà definitivament instal·lat a la capella del Roser de la parròquia de Salelles. En 1936 uns veïns el van salvar dels escamots revolucionaris que el volien cremar, sense que ningú ho sabés. En el 2001, el segon diumenge de maig, festa del Roser de Salelles, els feligresos feren un recordatori amb la fotografia antiga del retaule dient que fou destruït durant la guerra civil de 1936.

En el 2005 es localitzen i identifiquen les peces al Museu de Manresa. Dos anys després, els veïns de Salelles s'assabenten

que el retaule no s'havia cremat, sinó que havia aparegut a l'esmentat museu. Tot seguit s'inicia un procés de reclamació perquè retornin el retaule a la parròquia. Després de vuit anys de reclamacions, i vuitanta anys després de l'inici de la guerra civil, el retaule ha tornat a la seva capella de la parròquia de Sant Sadurní de Salelles, d'on no hauria d'haver sortit mai. I és que, contemplant el retaule, hem vist que la veritable bellesa és inseparable de la recerca de la veritat. I la veritat és que el retaule és d'un poble obert, però amb voluntat de ser.

El retaule del Roser, com tota obra d'art religiosa, expressa una bellesa artística que ens condueix cap al misteri de Déu. (Continua a la pàgina 5.)

«Us deixo la pau, us dono la meva pau. No una pau com la que dóna el món»

Diümenge VI de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

(15,1-2.22-29)

Salm responsorial

Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora. Al·leluia.
(Salm 66)

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jas-

pi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

(21,10-14.22-23)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meva pau. No una pau com la que dóna el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

(14,23-29)

«La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna...»

Temps d'Esperit Sant

Josep Molist i Rifà, prev.

El llibre dels Actes narra com es va resoldre aquell primer conflicte entre els cristians de tradició jueva i els de cultura grega a la ciutat cosmopolita d'Antioquia. Els apòstols i els caps de la comunitat (els preveres) es van reunir a Jerusalem, l'Església mare. El text es presenta com un preludi de les crisis de l'Església al llarg dels segles i de la forma de resoldre-les. Allí comença la sinodalitat. És molt eloqüent aquella expressió dels apòstols: «L'Esperit Sant i nosaltres hem decidit...» Perquè és l'Esperit Sant qui governa l'Església.

El jaspi de transparències cristal·lines, corona ornamental de la ciutat, fa emergir l'esplendor i la bellesa d'una visió estètica sobrenatural que vol contemplar l'esperança d'aquells cristians perseguits que sentien la inseguretats a flor de pell. La ciutat emmurallada del visionari mostra tothora la grandesa arquitectònica, la sacralitat i l'apostolicitat que sosté l'Església. La ciutat celeste és el lloc on habita Crist glorificat.

L'evangeli ens porta a la memòria l'*Adventus medius* a què sant Bernat al·ludeix quan es refereix a les tres vingudes de Crist, desenvolupant la intuïció elaborada per l'evangelista Joan. La vinguda intermèdia de Crist, en esperit i poder, és el que els teòlegs contemporanis en diuen l'escatologia del present. Santa Teresa expressa d'una forma molt precisa en les «Moradas» aquesta presència del Pare i el Fill que vénen a fer estada en el cor del qui vol estimar el Senyor i fer cas de les seves paraules.

La imatge

Baldaquí de l'església de Sant Vicenç de Castellet (1950-1955).

Diu Jesús: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell.» Després afegeix: «L'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.» Jesús, doncs, ens revela que el Déu infinit és també el Déu càlid i proper que, per l'Esperit, encén en nosaltres el foc del seu amor.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

2 dilluns

— Sant Atanasi, bisbe i doctor de l'Església (295-373)
Fets 16,11-15 / Salm 149 /
Joan 15,26-16,4a

3 dimarts

— Sant Felip i Sant Jaume, apòstols (s.I)
— Santa Emília, verge (†1314)
1 Corintis 15,1-8 / Salm 18 /
Joan 14,6-14

4 dimecres

— Sant Florià, màrtir (†304)
— Santa Pelàgia, màrtir (s.IV)
Fets 17,15-22 / 18,1 / Salm 148 /
Joan 16,12-15

5 dijous

— Sant Teodor, bisbe (602-690)
Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20

6 divendres

— Sant Joan "ante portam latinam" (†s.I)
— Sant Domènec Savio (1842-1857)
Fets 18,9-18 / Salm 46 /
Joan 16,20-23a

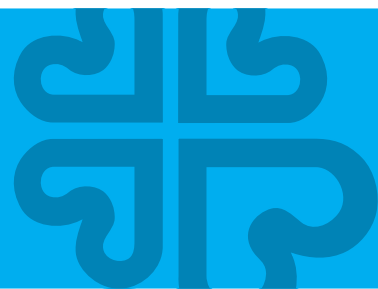
7 dissabte

— Santa Gisela, màrtir (?)
— Sant August, màrtir (?)
Fets 18,23-28 / Salm 46 /
Joan 16,23b-28

8 diumenge VII de Pasqua L'Ascensió del Senyor / Cicle C

— Santa Maria, mitjantcera de totes les gràcies
— Sant Víctor (†303)
Lectures: Fets 1,1-11 / Salm 46 /
Efesis 1,17-23 / Lluc 24,46-53

Compte solidari 100x1

Càritas diocesana de Vic

Eixamplant horitzonts a Torelló

A la Càritas parroquial de Torelló han constatat que hi ha nois i noies que farien cursos de formació postobligatòria però no els fan per no poder cobrir econòmicament les despeses que això comporta en la seva totalitat, juntament amb altres factors com les dificultats acadèmiques i altres circumstàncies personals i familiars. En tot cas, el resultat de no poder seguir uns estudis amb normalitat fa que les conseqüències siguin molt negatives, primer per a ells com a persones (dignitat), per a la seva família (baixa autoestima i sentiment de frustració) i per a la societat en general, perquè fem que les desigualtats socials passin de generació en generació.

Càritas pretén facilitar l'accés a la formació postobligatòria a joves que tenen interès a continuar formant-se però no ho poden fer a causa de la precarietat econòmica i social de la seva família. I per això es concedeixen beques, variables segons la situació econòmica familiar per tal de cobrir les despeses obligatòries que comporta realitzar els estudis: matrícula, llibres, quotes mensuals, eines personals de l'alumnat obligatòries, vestuari professional, desplaçaments diaris quan l'escola no està ubicada a Torelló, etc.

Els ajuts econòmics són valorats i tenen en compte tota la

situació social i econòmica de la família així com l'acadèmica de l'alumne. L'import concedit equival a les dues tercers parts del cost normal per al becari del concepte pel qual se li ha concedit la beca; tot pagament requereix el justificant de despesa pertinent.

Per a la concessió de la beca es tindran en compte l'historial i les qualificacions acadèmiques de l'alumne, així com la seva actitud i interès per l'estudi. Es prioritzarà sempre l'accés als centres públics quan hi hagi oferta formativa d'aquests centres.

Atès que aquestes beques procedeixen de donatius voluntaris, a la persona becada, en correspondència a l'ajut rebut, en el cas de presentar-se l'ocasió i dins les seves possibilitats, se li oferirà col·laborar voluntàriament en aquelles iniciatives socials que estiguin al seu abast, sense que això suposi una obligació per part seva, sinó que sigui una cadena multiplicadora d'ajuts, on de cada ajut se'n deriva un altre i on cadascú hi afegeix el seu i hi participa aportant les seves aptituds, capacitats i voluntat.

Demanem la vostra col·laboració econòmica (cc **ES49 0182 18052702 01592650**).

Alpha arriba també a Vic

El 14 d'abril va començar el curs Alpha a l'arxiprestat de Vic. Un equip d'una dotzena de laics d'algunes parròquies de la ciutat s'han anat reunint des del febrer per anar preparant l'inici del curs.

El començament es va realitzar als locals parroquials de la Divina Pastora de Vic. Quaranta comensals van respondre a la crida. Ja s'anirà comprovant la seva perseverança.

L'equip organitzador de l'arxiprestat viu amb goig la resposta a la convocatòria feta a la ciutat i durant deu dies anirà desenvolupant el curs, que finalitzarà a mig juny.

Salelles recupera el retaule perdut des de la guerra

Manel López, prev.

El retaule ens porta una bellesa solidària o moral, de fer el bé, com va succeir en un primer moment amb els feligresos que varen haver de pagar durant onze anys, amb moltes penúries, 325 lliures catalanes. Aquesta bellesa d'empatia solidària encara ha continuat en el nostre segle XXI, quan a partir del 2007 feligresos i veïns han estat perseverants a lluitar perquè retornés el seu retaule. I la bellesa moral del retaule continua amb els feligresos i veïns d'aquesta petita població de l'altiplà de Salelles, amb el gran esforç que continuen fent per pagar les despeses de restauració i adequació del retaule a la seva capella del Roser. Cal destacar la gran celebració religiosa, cultural i popular que feren el dissabte 9 d'abril amb una processó, l'eucaristia (plenes de fervor i acompanyades per la Coral de Salelles) i un berenar ofert a tothom.

Passant a la bellesa artística del retaule, cal dir que representa els misteris del rosari. Tots aquests plafons presen-

ten una bonica policromia; per això en el retaule hi apareix llum, color... Aquí se'ns mostra la bellesa artística com a espai privilegiat de la manifestació del Déu amor a través de la seva mare, Maria. La bellesa del retaule és una resplendor o icona de la bellesa de Déu. Déu és en si mateix bellesa i fa belles totes les coses. El qui sap contemplar la bellesa d'un retaule sap veure, com deia sant Tomàs d'Aquino, la unitat, l'harmonia i la claredat. La bellesa divina desitja omplir-nos i il·luminar-nos amb la seva pròpia bellesa. El retaule com a obra d'art posseeix una dimensió espiritual. I també el retaule ens ajuda a pregar de cara a Crist, que és l'orient, de la mà de la seva mare, Maria, repassant tota la seva vida amb els misteris del rosari. Ens fa descobrir el gran art de l'amor. L'amor implica transcendir-se a un mateix per veure allò veritablement representat en el retaule: el misteri de Déu, el Crist de les mans de Maria. És estimant que ens fem bells.

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la Catedral de Vic

Horari diari de confessions: matí de 10 a 12, tarda de 5 a 7.

«Amoris laetitia», la mirada misericordiosa del Papa sobre la família

Síntesi de Ràdio Vaticana (I)

El sant pare Francesc va fer pública el dia 8 d'abril la seva exhortació postsinodal *L'alegria de l'amor*, que ha enviat als bisbes i a tot el poble de Déu, amb unes paraules que l'acompanyen on diu que, invocant la protecció de la Sagrada Família de Natzaret, envia la seva exhortació *Amoris laetitia*, pel bé de totes les famílies i de totes les persones, joves i ancians, que els bisbes tenen confiats en el seu ministeri pastoral.

A la llum de la Paraula

Posades aquestes premisses, el Papa articula la seva reflexió a partir de la Sagrada Escripura en el primer capítol, que es desenvolupa com una meditació sobre el Salm 128, característic de la litúrgia nupcial tant jueva com cristiana. La Bíblia està poblada de famílies, de generacions, d'històries d'amor i de crisis familiars i a partir d'aquesta dada es pot meditar que la família no és un ideal abstracte sinó un treball artesanal que s'expressa amb tendresa (AL 28) però que s'ha confrontat també amb el pecat des de l'inici, quan la relació d'amor es transforma en domini (cf. AL 19). Llavors la Paraula de Déu no es mostra com un seqüència de tesis abstractes, sinó com una companya de viatge també per a les famílies que estan en crisi o enmig d'algun dolor, i els mostra la meta del camí.

La realitat i els desafiaments de la família

A partir del terreny bíblic en el segon capítol el Papa consi-

dera la situació actual de les famílies, posant els peus a terra, recorrent àmpliament a les Relacions conclusives dels dos Sínodes i afrontant nombrosos desafiaments, des del fenomen migratori a la ideologia de gènere; des de la cultura del provisional a la mentalitat antinatalista i a l'impacte de la biotecnologia en el camp de la procreació; de la falta de casa i de treball a la pornografia i l'abús de menors; de l'atenció a les persones amb discapacitat al respecte dels ancians; de la desconstrucció jurídica de la família a la violència contra les dones.

Citant la *Familiaris consortio*, Francesc afirma que és sa parar esment en la realitat concreta, perquè «les exigències i crides de l'Esperit ressonen també en els esdeveniments mateixos de la història», a través dels quals l'Església pot ser guiada a una comprensió més profunda de l'inesgotable misteri del matrimoni i de la família. Per tant, sense escoltar la realitat no és possible comprendre les exigències del present ni les crides de l'Esperit. El Papa nota que l'individualisme exagerat fa difícil avui el lliurament a una altra persona de manera generosa (cf. AL 33). Aquesta és una interessant fotografia de la situació: «Es tem la solitud, es desitja un espai de protecció i de fidelitat, però al mateix temps creix el temor de ser atrapat per una relació que pugui postergar l'assoliment de les aspiracions personals.»

La humilitat del realisme ajuda a no presentar un ideal teològic del matrimoni massa abstracte, gairebé artificialment construït, llunyà de la situació concreta i de les possibilitats efectives de les famílies reals. L'idealisme allunya de considerar el matrimoni tal com és, això és, un camí dinàmic de creixement i realització. Per això no és necessari tampoc creure que les famílies se sostenen només insistint sobre qüestions doctrinals, bioètiques i morals, sense motivar l'obertura a la gràcia. Convidant a una certa autocrítica d'una presentació no adequada de la realitat matrimonial i familiar, el Sant Pare insisteix que és necessari donar espai a la formació de la consciència dels fidels: som cridats a formar les consciències, no a pretendre substituir-les. Jesús proposava un ideal exigent, però no perdia mai la compassió amb les persones més fràgils, com la samaritana o la dona adúltera.

La mirada posada en Jesús: la vocació de la família

El tercer capítol està dedicat a alguns elements essencials de l'ensenyament

de l'Església a propòsit del matrimoni i la família. Són àmpliament citades la *Gaudium et spes* del Vaticà II, la *Humanae vitae* de Pau VI, la *Familiaris consortio* de Joan Pau II.

La mirada és àmplia i inclou també les situacions imperfectes: fora del veritable matrimoni natural també hi ha elements positius presents en les formes matrimonials d'altres tradicions religioses, encara que tampoc no hi faltin les ombres. La reflexió inclou també les famílies ferides, enfront de les quals el Papa afirma que sempre és necessari recordar un principi general: els pastors estan obligats a destriar bé les situacions. El grau de responsabilitat no és igual en tots els casos, i pot haver-hi factors que limiten la capacitat de decisió.

Per tant, al mateix temps que la doctrina ha d'expressar-se amb claredat, cal evitar els judicis que no tenen en compte la complexitat de les diverses situacions, i cal estar atents a la manera com les persones viuen i sofreixen a causa de la seva condició.

La Dita

«Qui té mare, gran boca bada»

Sebastià Codina, prev.

Les mares... De les mares se'n poden dir tantes coses! L'última paraula que diuen els moribunds, per vells que siguin, és «mare, mare meva». L'obra mestra de la creació és el cor d'una mare. La manera de viure, de fer i de comportar-se s'aprèn a la falda de les mares. Els dos grans valors de la humanitat, l'amor i la tendresa, són patrimoni de les mares. Les criatures, el primer gest que recorden, és el somriure de la mare. La rialla delitosa de les mares marca els fills per sempre més. Els grans homes, els més enlairats del món, són uns infants davant la mort de la mare. Tothom porta damunt seu el segell de la mare. Les mares són la millor joguina dels infants. Les mares són la providència en persona durant la infantesa i l'amiga lleial i tendra durant els anys tempestuosos de la joventut.

Visitar i assistir els malalts

Romà Casanova, bisbe de Vic

Una de les obres de misericòrdia corporals és visitar i assistir els malalts. Aquesta obra de misericòrdia ens posa en relació amb les persones que per la malaltia o l'ancianitat experimenten el sofriment en la feblesa de la condició humana. Llegim en el Catecisme: «La malaltia i el sofriment sempre han estat un dels problemes més greus que afligeixen la vida humana. En la malaltia l'home experimenta la seva impotència, els seus límits i la seva finitud. Tota malaltia ens pot fer entreveure la mort» (núm. 1500). Fer-se proper del qui sofreix és expressió de la caritat que es manifesta en la misericòrdia; un amor que es fa atenció, acompanyament, assistència.

Visitar i assistir els malalts és, a més, escola de saviesa, necessària per a tots, però especialment per als infants i els joves. Ser a prop del qui sofreix en la malaltia ens fa present la nostra condició. Ningú no és exempt de la malaltia, que, tard o d'hora, arriba a la nostra vida. Saber i experimentar la feblesa ens fa més humans i més comprensius amb els qui sofreixen.

La comunitat cristiana sempre ha tingut aquesta obra de misericòrdia com a pròpia. És impensable una Església que no visita i assisteix els malalts. De fet, en l'àmbit de l'Església va néixer el concepte de l'hospitalitat. Sant Joan de Déu va fer realitat, des de la fe i el convenciment que els malalts abandonats són presència de Crist, el primer hospital en la Granada del segle XVI. A tots els professionals cristians del món de la salut se'ls demana no oblidar que l'altre no és mai un número, sinó una persona amb la necessitat primordial de ser atesa i estimada d'acord amb la dignitat pròpia.

Els cristians sabem que en el malalt hi ha una presència especial de Crist. En l'evangeli trobem aquella expres-

sió: *Estava malalt i em vau visitar* (Mt 25,36). El malalt, doncs, té una dignitat que sempre ha de ser reconeguda, ja que el mateix Crist es fa present en ell. I ja sabem que visitar els malalts és una de les raons per a discernir si som o no hereus del Regne dels cels.

En el malalt hi ha una presència especial de Crist

A la nostra diòcesi hi ha moltes persones que, entorn de la Pastoral de la Salut, donen vida a aquesta obra de misericòrdia, tant a les parròquies, com als hospitals i residències. Hem d'agrair tot el treball que fan des de la seva fe en Crist i hem de maldar perquè aquest servei organitzat no es perdi i hi trobem els relleus, per tal que això sigui possible. A més, però, hem de dir-nos ben clar que no és possible viure la nostra fe en Crist sense fer realitat aquesta obra de misericòrdia. Un cristià no pot pensar que són uns altres els qui visiten els malalts. En el seu dia a dia, setmana a setmana, ha de portar la misericòrdia que rep del Senyor —recordem la font: els sagraments i la pregària— als germans que viuen en la malaltia o l'ancianitat.

